

Kız ve Küçük İspinoz

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük İspinoz

Aysel Banu YAVUZAL

Kıvrımlı bir yolun sonundaki küçük bir evde Lila adında küçük bir kız yaşırdı. Yedi yaşındaydı; sıcak kahverengi teni ve iki topuz yapılmış kıvrıcık siyah saçları vardı. Dünyadaki en sevdiği yer, uzun ayçiçekleri ve vızıldayan arılarla dolu bahçesiydi. Her sabah kırmızı yağmur çizmelerini giyip yeni ne var diye dışarı koşardı.

Lila beyaz puantiyeli sarı bir elbise giyer, omzunda küçük yeşil bir çanta taşırdı. Çantanın içinde bir defter ve bir kalem vardı; çizecek özel bir şey bulursa diye. Eski ahşap bankta oturup bahçeyi dinlemeyi severdi. Yapraklar fısıldar, arılar vızıldar, çiçekler esintide başlarını sallardı.

Güneşli bir sabah, minicik bir kuş Lila'nın hemen yanındaki çite kondu. Avucundan büyük olmayan küçük bir ispinozdu. Sırtı soluk çizgili yumuşak kahverengi, karnı krem beyazı, yüzü ise minik bir gün batımı gibi parlak turuncu-kırmızıydı. İspinoz başını yana eğdi, küçük gri gagasını açtı ve neşeli bir ezgi söyledi.

"Aa!" diye fısıldadı Lila, koyu kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Ne güzel bir şarkın var, küçük ispinoz." İspinoz yeniden şarkı söyledi: neşeli bir cik-cik-cii! Lila o kadar geniş gülümsedi ki aralıklı dişleri göründü. Yeşil çantasına uzandı ve defterini çıkardı. "Şarkını unutmamak için yazacağım," dedi. Küçük bir kuş çizdi ve duyduğu sesleri yazdı.

Ertesi gün Lila defteri açık halde bankta bekledi. İspinoz geri döndü ve başka bir ezgi söyledi: tatlı bir cik-cik-cii! Lila dikkatle dinledi ve yazdı. "Bu senin ikinci şarkın," dedi. "Sen küçük bir müzisyensin." İspinoz çit boyunca zıpladı; gururlu ve neşeliydi, minik koyu gözleri parlıyordu.

Ondan sonra her sabah Lila defterini bahçeye getirdi. Ona ses günlüğü adını verdi. İspinozun şarkılarını küçük kıvrımlar ve noktalarla yazdı. Bazen ezgileri kendi kendine mırıldandı. Annesi, "Ne yazıyorsun, Lila?" diye sordu ve Lila, "Bahçenin müziğini, anne. İspinoz bana öğretiyor," diye yanıtladı.

Bir gün bahçeye yeni bir kuş uçtu. İspinozdan biraz daha büyük, başı ve sırtı gök mavisi, göğsü pas turuncusu bir mavi kuştı. Bir dala kondu ve çan sesi gibi parlak ve net bir şarkı söyledi. Lila soluğunu tuttu. "Senin şarkın farklı!" diye haykırdı. Hemen onu da günlüğüne ekledi.

Mavi kuş yeniden şarkı söyledi ve ispinoz çitten yanıt verdi. Cikler ve tril seslerinden bir sohbet gibiydi. Lila güldü ve ellerini çırpı. "Birbirinizle konuşuyorsunuz!" dedi. Her notayı yazdı, kalemı sayfada uçuyordu. Bahçe müzikle doluyordu ve o hepsini yakalamak istiyordu.

Kısa süre sonra Lila daha çok kuş fark etti. Elma ağacından bir ardıç kuşu şarkı söyledi, kuş banyosunun yanında bir serçe cıvıladı. Her birinin kendine özgü bir ezgisi vardı. Ardıç kuşunun şarkısı yavaş ve tatlı, serçeninki hızlı ve neşeliydi. Lila dikkatle dinledi ve hepsini yazdı. "Her kuş farklı bir müzisyen," dedi. "Ve her şarkı bir armağan."

Lila sırf şafak korosunu duymak için erken uyanmaya başladı. Kuşlar güneş tam doğmadan önce şarkı söylerdi; kalbini hafifleten neşeli bir gürültüydü bu. Sarı puantiyeli elbisesiyle bankta oturur, kırmızı çizmeleri çimene vurur ve yazar da yazardı. Ses günlüğü harika şarkılarla doluyordu.

Sonra bir sabah bahe sessizdi. Hem de ok sessiz. Lila bekledi de bekledi, ama ispinoz gelmedi. Mavi kuş şarkı söylemedi. Sereler bile sustu. Lila biraz endişelendi. "Neredesiniz, küçük dostlar?" diye fısıldadı. Günlüğüne baktı ve müziklerini özledi. Sabırla beklemeye karar verdi.

Lila bankta hiç kıpırdamadan oturdu, defteri kucığında açıktı. Gözlerini kapattı ve var gücüyle dinledi. Sonra duydu: meşe ağacının tepesinden minik bir cik sesi. İspinoz oradaydı, yaprakların arasında saklanmıştı! Yuva yapıyordu. Lila gülümsedi. "Meşguldün, küçük ispinoz," dedi yumuşak bir sesle. "Güvende olmana sevindim."

İspinoz aşağı uçu ve yeni bir şarkı söyledi; bu kez mavi kuş da ona katıldı. Kısa süre sonra bütün bahçe yeniden kuş şarkılarıyla doldu. Lila yeni ezgileri yazdı, kalbi sevinçle doluydu. Müziğin hiç durmadığını, sadece daha dikkatli dinlemesi gerektiğini anladı. Doğa, sessiz anlarda bile hep müzik yapıyordu.

O günden sonra Lila'nın bahçesi mahallenin en mutlu yeri oldu. Her yerden kuşlar şarkı söylemeye geldi ve Lila her zaman onları dinlemek için oradaydı. Ses günlüğünü okuldaki arkadaşlarıyla paylaştı ve onlar da kendi günlüklerini tutmaya başladı. "Doğa müzikle dolu," dedi Lila onlara. "Sadece kulaklarınızı ve kalbinizi açmanız yeter."

Küçük ispinoz hâlâ her sabah Lila'yı ziyaret eder; parlak turuncu-kırmızı yüzü ve dik duruşuyla çite konar. Lila artık birçok defter doldurdu; her biri cikler, cıvıltılar ve tril sesleriyle dolu. Bahçesinde, şarkılarla çevrili her anı çok seviyor. Ve biliyor ki dinlediği sürece müzik hiç bitmeyecek.

Lila müziğin doğanın her yerinde olduğunu öğrendi: rüzgârda, arılarda ve her kuşun şarkısında. Bahçesi ezgilerle dolu neşeli bir yer ve o her biri için minnettar. Umar ki sen de nerede olursan ol dinlersin. Belki senin için şarkı söyleyen küçük bir ispinoz duyarsın. Belki sen de kendi ses günlüğünü tutmaya başlarsın.